

Voorwoord

Lieve lezer,

Je houdt nu een boek vast dat ik zelf nodig had op momenten dat ik mezelf even kwijt was. Niet kwijt als in ‘zoekgeraakt’, maar als in: te vaak aangepast, te vaak sterk moeten zijn, te vaak te veel gevoeld of juist te weinig.

Ik schreef deze brieven voor haar, en voor jou.

Voor jou, die veel draagt, maar soms niet meer weet waarom.

Voor jou, die sterk lijkt, maar zich vanbinnen vaak onzeker voelt.

Voor jou, die denkt dat je faalt, terwijl je eigenlijk alles geeft.

Voor jou, die zichzelf af en toe vergeet, maar er wel mag zijn.

‘Brieven aan jou die ik ooit was’ is geen handleiding. Geen oplossing, geen trucje, geen zelfhulpboek met stappenplannen. Het is een bundel vol woorden die misschien blijven hangen. Omdat ze jou raken. Omdat ze iets herkenbaars aanraken.

Zo begon het

Het is chaos met confetti.

Ik barst van de ideeën, impulsen, plannen. Alles tegelijk.

Ik begin ergens aan vol vuur, met heel mijn hart. En dan... pats!

Uitgekeken.

Saaï. Niet spannend genoeg.

Als het mij niet meer uitdaagt, haak ik af.

Ik wil alweer iets nieuws.

Het is chaos met confetti, zelfs als ik moet slapen. Ik sta aan.

ADHD is niet druk. ADHD is: altijd aan in mijn hoofd.

Er is geen uitknop. Alleen heel even tien minuutjes in de jacuzzi, met de jets op volle kracht, heb ik rust in mijn hoofd.

Impulsieve ideeën. Notities op mijn telefoon en nog meer notities op mijn telefoon. 336 om precies te zijn.

Tien tabbladen open, letterlijk, maar ook in mijn hoofd.

Ik verlies mijzelf in iets wat mij boeit.

En dan: overprikkeld, afgeleid, afwezig. Klaar!

Grote dromen, een groot hart, en vaak een hoofd vol twijfels.

Altijd bang om te falen, maar te koppig om stil te blijven.

Ik ga ergens vol in. Van project naar actie.

En voor ik het weet, zit ik alweer in het volgende project.
En toch blijf ik zoeken naar dat ene waarvan ik denk: ja! Dit is
het!

Er was altijd iets wat ik wilde. Al mijn hele leven.
Maar ik durfde het niet. Te bang voor wat mensen zouden denken.
Voor kritiek, falen...
Te bang voor dat stemmetje dat fluistert: "Wie zit hier nou op
te wachten?"
(Ik hoor het nu nog terwijl ik typ).

Dus begon ik vaak, en stopte ik nog vaker.
Jaar in, jaar uit. Tot nu.

Want nu ben ik sterker.
Nu denk ik: *fuck it*.
Althans, ik typ dit nu... en daar zijn de *bad guy*-gedachten alweer.
Foei! Het blijft een dingetje.
Een boek schrijven.
Wie had dat ooit kunnen bedenken?
Ja, een boek.
Nou ja... een bundel met brieven.
Over alles wat je niet ziet, maar wel voelt.
Voor iedereen die voelt zoals ik. Voor jou.
En ik ben er trots op.